

Толіки

Юлія Мак

Толіки

Про тих, хто перемотував
касету олівцем

Лабораторія

Київ

2023

УДК 82-31

М15

Мак Юлія

М15 Толіки. Про тих, хто перемотував касету олівцем. — К. : Лабораторія, 2023. — 232 с.

ISBN 978-617-8206-07-9 (паперове видання)

ISBN 978-617-8206-09-3 (аудіокнига)

ISBN 978-617-8206-08-6 (електронне видання)

Дотепні спогади про літні канікули, які розгортаються в кінці 90-х — на початку нульових. Головна героїня Ірка разом зі своїми братами згадує той час, коли по мобільному розмовляли перші три безкоштовні секунди, слухали молодого Вакарчука і безсмертний хіт «Вона». Їли смачні страви у бабусі, організовували «кукурудзяну мафію» і збиралися на першу сільську дискотеку. Бешкетні брати завжди будуть поруч з Іркою: допомагатимуть полікувати розбите серце і перетворитися на «ідеальну жінку» (якою вони собі її уявляють).

«Толіки. Про тих, хто перемотував касету олівцем» — роман про перипетії дорослішання, закоханості; спогади про дитинство, які залишаються з нами на все життя. Бо іноді зовсім не важливо ким ми стали і як далеко опинилися від дитинства. Спогади — це те, що завжди житиме у наших серцях.

УДК 82-31

Літературна редакторка *Ірина Ніколайчук*. Коректорка *Алла Кравченко*. Верстальниця *Олена Білохвост*. Технічний редактор *Микола Климчук*. Художня редакторка *Тетяна Волошина*. Дизайн обкладинки *Олександр Слободянюк*. Маркетинг *Ірина Юрченко*. Завредакції *Віталій Тютюнник*. Випускова редакторка *Дзвінка Завалій*. Координаторка редакції *Марина Кичак*. Відповідальний за випуск *Антон Мартинов*.

Підписано до друку 17.08.2023. Формат 60×90/16. Друк офсетний. Тираж 3000 прим.
Замовлення № 606534. Надруковано в незламній Україні видавництвом «Лабораторія» у тов «Конві Прінт», вул. Антона Цедіка, 12, м. Київ, Україна, 03680.
Свідоцтво дк № 6115 від 29.03.2018. Термін придатності необмежений.

тов «Лабораторія», пр. Степана Бандери, 6, м. Київ, Україна, 04073,
тел. (097) 975-52-23, info@laboratoria.pro. Свідоцтво дк № 7100 від 14.07.2020.
Висновок Держ. сан.-епідем. експертизи № 12.2-18-1/28536 від 17.12.2020.

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-8206-07-9 (паперове видання)

ISBN 978-617-8206-08-6 (електронне видання)

ISBN 978-617-8206-09-3 (аудіокнига)

Усі права застережено. All rights reserved

© Юлія Мак, 2023.

Фотоілюстрації © Сергій Чорнорай;

shutterstock/Jacek Chabraszewski/468050105;

shutterstock/Dennis Wegewijs/724612966;

shutterstock/Just dance/445510687;

shutterstock/Roman Zaiets/450053476

© тов «Лабораторія», виключна ліцензія

на видання, оригінал-макет, 2023

Зміст

<i>Передмова</i>	7
<i>Розділ 1. Кукурудзяна мафія</i>	15
<i>Розділ 2. Дядь Ваня, Елка і кореша</i>	45
<i>Розділ 3. Останній рік дитинства</i>	69
<i>Розділ 4. Нарешті подруги</i>	91
<i>Розділ 5. Перший раз</i>	117
<i>Розділ 6. Різдвяні Толіки</i>	183
<i>Післямова</i>	225

ПЕРЕДМОВА

Алло? Привіт, сонце, — захекано почала розмову, знімаючи панчохи й червоні туфлі на підборах у своєму кабінеті.

— Як усе пройшло?

— Чудово! Компанія рухатиметься за моєю стратегією. Власникам усе сподобалось. Зараз всі з наради йдуть у ресторан на вечерю. Я сказала, що маю невідкладні справи. Типу «сорі, гайз, іншим разом», — проторохкотіла я чоловікові в айфон, взуваючи білі кеди.

Я люблю стримане офісне вбрання, але комфорт люблю більше. Тому після важливих робочих конференцій чи зустрічей завжди перевдягаюсь у щось кежуальне. Якби мала свою компанію, дозволила б усім дівчатам ходити на роботу без ліфчиків.

— То ви сьогодні втрюх зустрічаєтесь? І навіть Женя до Києва приїхала?

— Так! Майже всі в зборі. Таке буває рідко.

— А твої дівки хоч знають, від чого ти відмовляєшся заради зустрічі з ними?

— Серденько, тут головне, що це усвідомлюю я. Ми вже три місяці не паскудили Женькиного колишнього. Настя бідкається, що з початку локдауну набрала три зайвих кілограми. Ти ж розумієш, що все це треба терміново обговорити під акомпанемент булькання просеко.

Я подивилась у дзеркало, приховане за шафінкою з нагородами мого відділу. Білу сорочку зав'язала на талії, підкотила рукави, розстібнула верхні гудзики. Чорна спідниця-олівець слабо пасувала кедям, але грайливий настрій кінця робочого тижня лоскотав усе тіло. Тож я зав'язала високого хвоста, начепила масивні золотаві кульчики-кільця, збризнула улюбленими парфумами й вискочила з кабінету на зустріч пригодам.

— Ірино, — зіштовхнулась у коридорі з директором, — мені сказали, що ви не йдете на вечерю з усіма. В чому річ?

Я помітила, як він ретельно оцінює моє перевтілення через кілька хвилин після закінчення наради.

«Господи, дядь, ну як тобі пояснити, що я обожаю проводити час — а особливо вечори — зі своїми друзями та сім'єю?» — подумала я, але натомість лише посміхнулась.

— Знову ваш літературний клуб? — запитав керівник.

Я один-єдиний раз виклала в сторіз, що йду в літклуб на обговорення «Тріумфальної арки» Ремарка. І замість просто лайкнути чи поставити вогник в офісі з цього роздули цілу піар-кампанію. Але зараз те, що директор самостійно придумав мені відмазку, виявилось напрочуд доречно.

— Так, Павле Миколайовичу. Не те щоб це клуб... Швидше клубчик. Але я сьогодні модераторка, тому пропустити ніяк не можу. Планували ще до початку пандемії, — дуренька школярська посмішка зависла на моєму обличчі.

— Що будете обговорювати?

— Панас Мирний. «Повія», — я навіть не зрозуміла, як мій рот почав говорити, не попередивши мозок. Трохи почервоніла від власної брехні.

— Іри-и-ино, ви така багатогранна. Знову дивуєте мене, — всміхнувся Павло й нарешті відпустив мене до Панаса.

Певно, ця мала розбишака Ірка житиме в мені до самої смерті. Саме вона дає мені цю особливу любов до життя.

Коли я сіла в таксі, навігатор водія показав, що за сім хвилин будемо біля місця зустрічі. За цей час я мала встигнути привітати брата Толіка з днем народження, намастити губи червоним і записатись до стоматолога.

Чарівний голос радіоведучої Анни Балент привітав слухачів із першою п'ятницею літа.

— А після безсмертного хіта ми повернемося до нашого героя в студію «Про що говорять чоловіки».

Залунав оксамитовий голос Тараса Чубая:

*Коли до губ твоїх лишається пів подиху,
Коли до губ твоїх лишається пів кроку,
Зіниці твої виткані із подиву,
В очах у тебе синьо і широко.*

Вікно таксі було прочинене. Київ досі пахнув цвітом каштанів і антисептиком. Мурахи бігали по тілу, як у далекому дитинстві, коли я так чекала на кінець весни й навчального року.

Наше літнє місце зустрічі вже 13 років було незмінним — біля «Київської перепічки». Якщо взимку ми з дівчатами грішили всілякими севиче з окуня в ресторанах Борисова чи вітелло тоннато в «Паровозі», то з приходом тепла ставали справжніми.

З роками столиця змінила мої смаки й погляди, але три кити були непохитними: я страшенно любила смачно й багато поїсти, на 100 відсотків віддавалась сім'ї та друзям, а ще розмовляла українською. До останнього в дитинстві добряче доклали рук мої брати. Серед усіх своїх столичних друзів я єдина щебетала українською.

Дівчата взяли по перепічці й томатний сік в одноразових білих паперових стаканчиках. Я — замість соку ще одну сосиску в тісті.

— Яке ж це диво, що в твоє тільце, як у мишки, поміщається стільки їжі, — поправляючи брендові окуляри, сміється Настя.

— Не зовсім диво. Швидше роки сумлінної праці й практики. В жінці має бути родзинка! — смакуючи золотистим тістом, відповіла я.

— У твоєму випадку це не родзинка, а цілий чорнослив! — додає Женя.

Ми звернули з Хмельницького на Пушкінську, щоб улюбленими двориками дійти до Майдану. Голодні після робочого дня, всі з азартом гризли свої перепічки: коли ж у тісті з'явиться довгоочікувана сосиска зі смаком студентських років?

— То що? Організм не обдуриш? — весело сказала я й витерла рота серветкою після жирної перепічки.

— Нарешті! Ірко, дякую, що пришвидшуєш нашу традицію, — пожвавішала Женя.

Кожна дістала з сумочки по термочашці. Настя пішла в найближче кафе й попросила, поки її не буде, мовчати і нічого одна одній не розповідати, щоб вона ніц не пропустила.

За три хвилини вона вийшла з пляшкою холодного просеко. Ми зайшли в арку, щоб ніхто не бачив, як три поважні менеджерки зустрічають літо. Настя майстерно й тихо відкоркувала пляшку — і за мить шипіння бульбашок у різнокольорових чашках уже натякало на незабутній дівчачий вечір.

Коли вже дійшли до кінця вулиці Грінченка, я попросила дівчат сфотографувати мене з чашкою:

— Кину фотку Толіку. Щоб знав, як я люблю брата: знову не пропускаю його день народження!

— У тебе дуже класні брати. Як у них справи? — запитала Настя.

Я добре знала: їй цікавить, як справи у одного конкретного, але вона соромиться уточнювати. Завжди соромилась.

— Усе добре, Насть. У всіх трьох.

— Поїдеш туди цього літа? — перебила Женя.

— Не впевнена... Та й нема до кого вже їхати.

Ми дихали літом і нашими спогадами. Дитяча радість прорізалась назовні все більше й більше з кожним наступним ковтком. Аж поки наша трійця не вирішила привітати мого Толіка по фейстайму.